

Caewa teekond,

ehl

Caewa lõukesse IV jaggo.

Ued waimolikkud laulud,

Ansefülla õppetaja tehtud.

Kurresares,

trükkitud Ch. Asfajren kirjadega.

1 8 7 1.

Von dem Deselschen Evangelisch-Lutherischen Consistorium wird desmittelst attestirt, daß in nachstehender Schrift nichts wider die heilige Schrift und unsere Bekenntnißschriften enthalten sei.

Arensburg, am 23. Juli 1870.

Im Namen und von wegen des Evangelisch-Lutherischen Consistoriums.

Baron D. Burghöwden,
wörtl. Beisitzer.

Nr. 138.

(L. S.)

Ed. Baron Saß, st. Secr.

Доволено цензурою. Рига, 6-го Августа 1870 г.

No. 1559.

I. Hommiko laulud.

Wifil: Punsf. Nr. 11, ehk: Mo ello Kristus isse.

1. Nüüd päike jälle paistab, Sest tedda tännage, Kes ösel meid keik hoidis, Meid kaitsees kennaste.

Meil päwa-tee nüüd hakkab, Sest sind siin pallume, Oh, Issand, armust hoia, Et jalg ei libbise.

Siin kiusalikkus kõrbes Meid wahhib waenlane, Ta wörgud ikka walmis. Oh hoia, Jesuke!

Wifil: Gola meid ja õnnista, ehk: Sion, Sion, rõmusta, wata laulud Sõrwemaalt I jaggo Nr. 13, ehk: Jesus, tulle minnule.

2. Pimme õ on möda läind, Sedda sinno heldus teind. Niita armust, Jesuke: Aea ärra patto õ!

Waimo filmi walgušta, Meelt ja möttid uenda, Jalgo tele juhata, Riitsal teel mind finnita!

3. Lõpnud jälle pimme õ, Hakkab kōikil kätte tō. Sedda armust õnnista, Et ka korda lähhäks ta.

Kui sa meid ei õnnista, Meie töö teif ad-
jata, Sest so nimmel hakkame, Sinno nimmel
jättame.

4. Unnest ülles ärkasin, Tervelt jälle tõu-
sesin. Kas ka wiimsel päwal ma Arkan, tõusen
rõmuga?

Armas armo aeg weel kä, Täanno taewa
isfale. Patto hauast ärrata, Taewa tele juhata!

W.: Oh Jeesus Kristus, tulle sa, ehk: Mo Jeesus Jummal
lihha sees.

5. Meid päike unnest ärrata, Meid tele
jälle juhata. Kõul kallim päike, Kristus ja,
Meid waimo unnest ärrata,

Et käime sinno järrele, Sind tenime siin
truište, Siin lihha wasto wõitleme, Seal froni
pärrast pärrime.

6. Müüd Jesu nimmel tõusin ma, Lään
omna tõle rõmuga. Mull' andsid hästi hin-
gada, Sest täman sind siin lauluga.

Mind hoia tänna, õnnista, Mind järgest
isje juhata, Et kitsast teest ka kinni pean,
So jure õnja taewa saan.

7. Müüd kä meil jälle hommiko, Mo me-

les ello hommiko. Siis mind so nimmel ristiti,
So lapses wasto wöeti.

Mind ehhitasid kuega. Kas walgets jäänd
weel minnul ta? Oh, armas Jësand, hallasta,
Mind wasto wötta, puhhasta!

B.: Nüüd paistab meile launieste.

8. Sust römüstame, päikene, Kui paistad
jälle filmise, Meil' omma walgust annad. Sust
armsom weel se armuke, Sust parrem weel se
päikene, Mis meile järgest' paistab. Ei se
Lähhä Jal loja, temma isse päikse toja, Süd-
damekse püab paista.

Mo Jësand, armo päike sa, Mo meelt ja
möttid walgusta, Et pimmedus köif kauks.
Süddames süta põllema Mull' kallist usso kü-
nalt ka, Et põllets sinno auuks, Ei seal Jal
Kustuks, tunni ello künal isse kustub, Hing so
jure, Jësus, jõuab.

B.: Sull', sull', Jëhowa, tahhan laulda.

9. Sind, Jësand, süddamest nüüd kidan,
Et armo aega ue päwaga Mull' jälle olled
armust annud, Et saan weel õnnistust sin ot-
sida, Ka walmist wilja kanda usso wäes. Seks
õnnista mind, minno abbimees!

Õsmaspä hommiko.

B.: Mo Jesus Jummal lihha sees.

10. Se — eesimenne päwa=tee, Mis palle higgis hakkame. Meid õnnista, oh abbimees, Et kaitšime so palle ees.

Kül innimest sin petta saan, Kuit wäljaspidi waggaks jään. Näab innime, mis silma ees, Sa, Jõsand, mis mo süddamees.

Must kurje möttid kela ja, Ka lihha himmo lämmata. Keelt hoia, et ei walleta, Kät kela, et ei warrasta.

Sull' ohwriks ihho, hingega End annan hea melega, Kes ennast mo eest andsid seal Ka ohwriks pühha mäe peal.

Pühhapä hommiko.

B.: Oh Jesus Kristus tulle sa.

11. Müüd, kirgo kellad, hüate, Meid kirgule ka kutsute. Seal Jõsand isse walmistab Meil' laua ja meid jahhutab.

Se taewast tulnud ello leib Küil ülle kõige leiva käib. Sest kosjub südda, hing ja meel, Sest rõmüstame taewas weel.

Seal Jõsand isse ellupu, Seal lidab meie õnnis su, Et film seal tedda nähha saand, Kes surmani meid armastand.

12. Meil kallis pühapääw nüüd tä, Sest
pühha kotta koggume, Et tuleksime taewa healt,
Mis rõmustab ka meie meelt.

Kord tulleb meil' weel kallim pääw, Se
on siin ilmas wiimne pääw. Siis jenna kohta
koggume, Kus iggaweste ellame.

Meid seina wasto walmista, Oh Issand
iöse tännapä! Sels omma sõnna õnnista,
Meid temma läbbi walgušta!

II. Öhto laulud.

W.: Oh Jesus Kristus tulle sa, eht: Mo Jesus Jummal
lthha sees, eht: Oh Jummal loja, pühha Waim, eht: Sind
Issand Jummal tidame, mõnnus wiis Punsf. Nr. 30.

13. So pühha palle otsin ma Sel öhto
tunnil rõmuga. Sind tahhan kita, tännada,
Sind auustada lauluga.

Kes hoidis tänna ellus mind, Kes kaitseb,
toitis, aitis mind? Kõik sedda selgest armust
mull' Sa olled teind, sest tänno sull'?

Sa Jesus pattust peastnud mind, So pühha
werri kallis hind. Mind nõnda olled armas-
tand, Mull' rahho, rõmo walmistand.

Sest süddamest siin tännan sind, Ka pallun,
hoia armust mind, Et sulle uskus truits jään,
So jure taewa sures saan.

14. Nüüd pääw on jälle möda läind,
Ma jälle päwa teed siin käind. Rööm, rahho
minno süddames, Sest Jesus minno seltsimees.

Mind minno kallis karjane Wiib karjamale
iggapä. Ja söna meest mul maggusam, Ka
kallist kullast näggusam.

Mind omma sülle wöttab ta, Seal saan
ma rahhus hingada. Ja wäggew kassi kaitseb
mind, Ja helde silm siin walwab mind.

Kui wiinne ö on minnul se, On mulle, ot-
sas minno tee! Saan sinno jure, karjane, Jään
sinno jure järgeste.

15. Nüüd päwa teed siin lõppetan, Sest
sinno armo kulutan, Et jätsid mind weel ella-
ma, Et õnsust wöin weel otsida.

Kül mõnni surri tänna siin, Kel nüüd seal
põrgus hirmus piin. Oh Issand mo peal' hal-
lasta, Mind õige tele juhata!

16. Ep olle wäärt, et tullen ma So ette
onima palwega. Mo pat, se mõistab hukka
mind, Et jälle kurwastanud sind.

Sa pühha, minna pattune, Sa puhhas,
minna rojane. Ja siiski julgen tulla ma, Et
isese kästsid palluda.

Ei minna lasse mitte sind, Kui sa ei õu-

ništa weel mind. Kõik minno wõllad kustuta,
Siis lähän sängi rahhuga.

17. Müd jälle kallis õhto kä, Saan palle
higgist hingada. Kui ello õhto wimaks kä,
Saan iggaweste hingada.

Oh õnnis hingamiise pääw, Kui lõpnud
kõik mo tö ja waew. Siis sinno süles hingan
seal, Mo Jõsand, taewas ülletwel.

18. Tõ waetwast wärsind wodi ka Müüd
heidan mahha maggama. Jä, Jõsand, mind
weel walwama Siin omma emma holega.

Ei ja siin rahhus hingada, Kui pattud an-
deks andmata, Mis tänna jälle teggin ma,
Mul ennesel muist teadmata.

Sest pallun sind weel süddamest, Oh puh-
hasta mind pattudest. Mo lotus seisab sinno
peal, Kes surrid ristisamba seal.

19. Siin sinno ette foggume, Siind süd-
damest weel pallume: Meil' anna andeks meie
süüd, Meil' anna rahho, taewa hüüd.

Meid omna sõnna wäega Weel walgusta
ja karrista, Ka rõmusta ja jahhuta, Siis läh-
me sängi rahhuga.

Wistid wata Nr. 2 sijn ramatus.

20. Kui wölg ärrakustatud, Kui ma soga leppitud, Siis saan rahho maitseada, Heidan röömsast hingama.

Omme pühha werrega Mind mo pattust puhhasta, Siis, kas tulgo tänna surm, Saan ma õnsaks, waene põrm.

21. Wässind heidan wodiäse, Hoia õsel, Jesuke, Kui mind kiusab waenlane, Pettab omma wörgusse.

Mis ma tänna patto teind, Ülle sinno käsjo käind, Anna armust andeks sa, Siis saan rahhus hingada.

Haigede peal' hallasta, Nende wallo wähhenda, Nende hinged jahhuta, Surma wasto walmista.

Soga heidan hingama, Tõusen jälle sinnoga, Ellan järgest' sinnule, Surren wimaks sinnule.

22. Jesu kalli werre sees, Lemma pühha hawades Ollen rahho leidnud ma, Seal ka tahhan hingada.

Päwal kaitse armust mind, Õfeks wöttad sülle mind. Sinno jures, sinno sees Hingan õige rahhu sees.

W.: Punsf. Nr. 11 mõnnus wiis, ehk: Mo ello Kristus isse.

23. Mo päwa-tee on otjas, So ette tul-
len weel, Sind pallun: anna andeks, Mis et-
sind päwa-teel.

Tööd olled õnnistanud, Ka hoidsid kahjo
eest. Müüd wõtta weel meid sülle, Meid kaitse
kurja eest.

Ka palwe-koeks jägo Se maea järgeste,
Kust palwe suits käib ülles So jure, Jesuke!

24. Kui omma wodi heidan, Mo meles
seisko se: Et kord ka hauda lähän, Seal ot-
jas ello tee.

Ma home jälle tõusen, Mind päike ärra-
tab. Ka wiimisel päwal tõusen, Mind päsim
ärratab.

Kas tunnen siis kül rõmo, Kui temma hel-
liseb? Voi tunnen hirno, wallo, Kui ta mind
ärratab?

25. Ei wõi ma rahhul mata, Kui mul
weel patto süüd. Surm wõiks mull' äkkist tulla,
Wiiks otse tulle siit.

Sest armust andeks anna Mo pattud, Je-
suke! Mo wõllad wõtta heita Kõit armo mer-
reisse!

26. Mult kurja waimo kela, Kes pettab

wõrgusse, Et temma mind ei nela, Se wanna waenlane.

Mull' abbiks, Jõsand, tõtta, Kui tulleb kuu-
jama. Mind omma sülle wõtta, Sa wäggew
kaitseja.

Kui hingam sinno sülles, Mis siis kül karta
mul! Siis ärkan rõõmsast ülles, Toon omma
tämmo sull'.

W.: Nüüd on se pääw jo lõppenud.

27. Nüüd mödas meie waew ja töö, Sest
heidan hingama. Kõik kattab kiini pimme-
õ, Kui pakso kattega.

Sa üksi, Jõsand, walwama Jääd, kui jo
hingame. So silm siin pimmedust ei nä, Sa
isje päikene.

Ka tämma jälle tunneme So armo selgeste
Sa kannatasid tännagi, Si wiind weel kohtusse.

Kui wodist kirstu heidaksin, Kas õnsaks
saaksin ka? Kui sinno ette astuksin, Kas sün-
niks rõmuaga?

Weel armo aega anna mull', Et ümber-
pöraksin, Siis annan au ja kitust sull', So
jure jõuaksin!

W.: Mo südda, ärka ülles.

28. Nüüd pääw on möda läinud, Ma

sinno armo näinud. Mind olled hoolsast' hoid-
nud, Mo ihho, hinge toitnud.

Sest sind mo südda tännab, Mo su sul
titust laulab. End ohvriks sulle annan, Ka
süddames sind kannan.

W.: Oh wõitlejad, et käige peale, Puns. Nr. 141, eht:
Kes Jummalat ni lasseb tehha.

29. Sind Jõsand õnnistago, hoidko, Ja
palle paisko sinno peal', Ja armulinne sulle
olgo. Ja tõstko pallet sinno peal', Ja andko
omma rahho sull', Siis õige õnnistus on sul.

W.: Nüüd hingwad innimesed.

30. Nüüd loja läinud päike, Õ jõuab jälle
kätte Keik tö jääb seisma ka. Nut rammo unni
annab, Õ filmi kinni kattab, Et saaksime siin
hingada.

Beel waiksel õhtul waltwan Ja immet
pannes mõtlen, Mis head mull' teinud sa. Sest
süddamest sind tännan, Sull' omma laulo lau-
lan, Sa Israeli kaitseja.

Mull' olled ello annud, Mind innimeseks
lonud. Mind hoiad iggapä. Mo pattud andeks
annad, Mind wimaks taewa kannad. Au, titus
olgo sinnule.

W.: Jummal maa ja taewa loja.

31. Päike läinud jubba loja, Kaddund

meie filmist nüüd. Sinno arm ei lähhä loja,
Toob meil' järgesi' taewa hüüd. Kallis, hea
karjane kaitse karja järgeste.

Ristmiseses jo wasto wötsid Meid kōit om-
ma karjasse. Meie nimmed kirjutasid Eello kirja
üllesse. Kas weel kirjas seisame, Weel so om-
mad olleme?

W.: Oh Jēsa taewarigi sees.

32. Mo Jēsa olled Kristuseses, Sest tul-
len usso julguseses Sel öhtul omma palwega-
Kristusse pärrast hallasta, Kōit minno wöllad
kustuta, Mind patto porrist puhhasta!

33. Kuis jookseb jōggi merre pool', Kuis
lennab tulest läbbi nool, Mi aeg mul kaub
nobbedast', Mo päwad ärralendwad käest. Kes
teab, kui palju sammo weel, Siis seisab rist
mo haua peal.

Ei süiski nõua õnnistust, Ei karda hinge
huffatust. Kui agga toidust, kattet kã, Siis el-
lan üsna murreta, Ei mõtle mitte selle peal',
Et arro anda tulleb seal.

Oh Jēsand, mo peal' hallasta, Mind kässo
läbbi kohhuta, Mo waimo filmi walgušta, Mo
kõwwa süddant sullata, Et hakkas nõudma õu-
nistust, Weel leian so käest hallastust.

W.: Et sa heida karjane, Punsf. Nr. 161.

34. Jhho wässind, öhto kä, Omma wodi heidan mahha. Etto öhto pea kä, Heidatwad mind mahha mulda. Jöfand isse walmista Minno hinge iggapä!

Kes siin ellab sinnuta, Kohto päwa kartma peab. Kes siin ellab sinnuga, Rahhus wiimse wodi heidab. Kuis kül luggu minnuga, Kui sel öfel surren ka?

W.: Kõik kallis hinge õnnistus.

35. Sa kallis taewa karjane Meid, omma talled, hoidsid, Et wanna hinge waenlane Kül tänna ka meid kiusas. Müüd kä on ö, sest palume: Ka öfel hoia heldeste, Meil' inglid hoidjaks anna!

Ka tänna patto teggime, So wasto effisime. Sest süddamest sind palume: Meil' armust andeks anna! So poeg on meie wahhemees, Meil' ello temma surma sees, Ja pärrast armo heida!

Ka nende peale hallasta, Kes haiged, kanges häddas, Ja nende wallo wähhenda, Kes öhlawad weel mures. Kõik silmarwet siin kuitwata, Kõik rasket koormat fergita Sa armust, armas Jöfand!

W.: Oh wagga Jummal, kes 2c.

36. Müüd mahha heidame, S jälle kätte jõudnud. Sind, Jõsand, pallume: Meil' armust hoidjad anna, Kes keelwad tiggemat, Meilt är- rahoiatwad. Meid wanna waenlane Wiib muido wõrguße.

Kui õnsjad olleme, So taewa karja talled, Sa hea karjane! Ep olle sinno sarnast. Meid kaitseb käega, Meid toidad mannaga, Meid taewa juhhatad, Ka seal meid jahhutad.

W.: Oh Jeesus, sinno wallo.

37. Mo iggapäine murre, Et andeksand- mist saan, Et patto sees ei surre, Waid sur- res õnsaks saan. Sest pallun, Jõsand, anna Ka tänna andeks jüüd, Kui surren, taewa kanna, Seal leian taewa hüüd.

W.: Kristus on meie patto eest.

38. Ei tea ma, ehk wiimne õ Mull' tänna tulleb kätte. Mind pesse puhtaks, Je- suse, Nukube anna mulle, Weel enne, kui mind pessewad, Mull' furno riet pannewad. Siis wõin mailmast minna Ka rahhuga.

W.: Ära üles, minno südda, ehk: Puns. Nr. 288.

39. Silmad jälle finni jäwad, Wässind heidan wodiße. Walwama mind jä, mo Jõ-

санд, Osel hoia kurja eest. Mis ma tänna
patto teind, Sinno ees siin eksinud, Anna, Issa,
armust andeks, Jesu pühha werre pärrast.

Weel sind teiste pärrast pallun, Kuis mind
olled õppetand. Kes weel laia teed siin käiwad,
Jälle tele juhhata. Kurwaid filmi kuiwata,
Nasket koormat kergita, Haigid aita hinge häd-
das, Wähhenda ka nende wallo!

Õsmaspä õhto.

W.: Wata Nr. 2 siin ramatus.

40. Eestimenne päwa-tee, Palle higgis käi-
dud se. Tänno taewa isfale, Et mind aitis
heldeste.

Pallun süddamest weel sind, Kaitse kõik se
nädal mind, Et ei murre egga töö Mind just
mitte lahuta.

Kõige argipäwa töös Seisa minno silma
ees, Et käin sinno järrele, Walwan wõitlen
järkeste.

Nede õhto.

W.: Oh Jesus, sinno wallo.

41. Sel päwal pattud kandsid, Sa pühha
taewa tal, End armsaks ohwriks andsid Seal
pühha mäe peal. Kes ussub sinno sisse, Sel
polle so ees süüd, Ei karda wimist kohhut,
Saab õnsa taewa siit.

W.: Mo ello Kristus isse.

42. Kui kallis sinno werri, Mo Õnnis-
teggia, Kui suur so armo merri, Kõik pattud
kattab ta.

Ka mind sa peastnud pattust, Mul polle
ennam süüd. Ka kurja waimo wõrgust Ma
ollen lahti nüüd.

Sind, kurja waimo, wihtan, Sa hinge
waenlane. Sind, Jesust järgest' ihkan, Mo
hinge peiufe.

W.: Mo Jesus Jummal lihha fees.

43. Mo paltwe ille pilwede So jure
mingo, Jesuke! Sind tahhan kita, tännada,
Sind üllendada lauluga.

Ei ükski sinno sarnane, Ei maa peal egga
taewaski. Kes on meid nõnda armastand, Mi
omma armo ilmutand?

Meid peastsid kässo needmisest, Ka hirmsa
patto kõiedest, Ei hõbbeda, ei kullaga, Waid
omma pühha werrega.

44. Mo patto wõlg on wägga suur, Sa
surem weel, oh armo juur! Se annab mulle
lotust weel, Et hallastad ka minno peal.

So pühha werri on se hind, Misga sa
peastsid armust mind Mo patto süüst ja kõie-
dest. Ma sedda ussun süddamest.

W.: Kõik sündko ikka nõnda mul'.

45. Sind kidan keigest süddamest, Mo ar-
mas ärrapeastja, Et kurja waimo kõiedest Mind
wõtsid armust peasta. So head ikket, Jesuke,
Nüüd armastades kannan. Sest minne minnuft,
waenlane, Sind ning so kõied wihkan!

Laupä õhto.

W.: Oh Jesus, üllem abbimees.

46. Nüüd jälle näddal lõppemas, Jo kä ta
wiimne õhto. Ma selle peäle mõtlemas, Mis
head ja mulle teinud, Sa kõigeparrem isjake,
Kes hoidsid, toitsid heldeste. Sull' süddamest
toon tänno!

Ka selle peäle mõtlen ma, Kui palju patto
teinud. Sa olleksid mind kutsuda Kõl wõinud
kohto ette. Mull' armo aega andsid weel, Et
saaksin pöörda laialt teelt. So jure, helde
Jõsa.

Sest passun, taewa Jõsa, sind: Mo pattud
andeks anna! Ja pärrast wõtta kuulda mind,
Kes surri ristisamba. Siis saan siin rahhus
hingada Ja home tõusta tännoga, Sind püh-
has koemas kita.

W.: Eks ja heida karjane.

47. Näddal meitelt lahkumas, Kä ta
wiimne, waike õhto. Palle higgist hingades,

Tullen sinno ette, Issand, Watan waimus
waggusi Dmma tee peal' taggasi.

Tööd sa olled õnnistand, Jhho toitnud,
hinge hoidnud, Mitmes mures arwitand. En-
nem saaksin taewa tähte Kõik sealt kokko lug-
geda, Kui kõik armo nimmeta.

Kuida Jakob, tunnistan: Ei ma wäärt kõik
sinno heldust! Kuida Dawet, üllendan Sind
ja kidan kõigest hingest, Ei ka ial unusta,
Mis mull' head teinud sa.

Siiiski sinno palle eest Ei weel wõi jüit
minna wodi, Enne kui saan pattust Puhtaks
pestud, wõllast lahti. Kuida tõlner tullen ma
Kõige omma koormaga.

Hüan, Issand, ärdaste, Dmma rindo wasto
lues: Anna andeks minnule Jesu pühha werre
pärrast, Mis ta pühha hawadest Jooksnud
Ka on minno eest.

W.: Mo ellu Kristus isse.

48. Mailma õhto jõuab, Ehk pea jubba
kä. Sind Issand, järgest' odab So weike
karjake.

So sõnna selge walguis Meil' paistko ig-
gapä, Meid hoia õiges uskus Siin õnsa otsani!

W.: Müüd furno kehha mattame.

49. Kui ello õhto wimaks kä, Jä meie
jure, Jesuke! Meid õiges uskus kinnita, Et
sime rahhus lahkuda.

Kui wanna tige kohhutab, Meid patto
pärrast hirmutab, Siis omma wie hawaga
Mo ette astu, Jeesus, sa.

Meid nähhes kohhe rõmustan Ja jälle usso
julgust saan. Kes nõnda armastanud mind, Ei
se wõi mahha jätta mind.

W.: Wata Nr. 2 siin ramatus.

50. Jõuab jälle pühapääw. Mahha meist
jääb töö ja waew. Jeesandas siis hingame Hinge
manna maitseme.

Kokko koggub koggudus, Kuhho kutsub ar-
mastus, Kuleb Jeesa armo healt, Tõstab rõõm-
sast' omma healt.

Pühapä öhto.

W.: Oh Jeesus Kristus tulle sa.

51. Müüd pühapääw meil möda läind,
Ma ollen omma kirgul käind. Seal istsin Jeesu
jalge ees, Kuis Maarja ford Petanias.

Eht käisin wimist forda seal, Kus kuulda
Jeesu kallis heal. Se maenitses mind waljuste:
Hing, põra ümber tännapä!

So sõnna on mind ärratand, Mo patto
pärrast farristand. Müüd, Jeesand, aita armust
mind, Et uskus wasto wõttan find.

W.: Kes Jummalat ni lasseb tehha.

52. So sõnna sain siin jälle kuulda, Se

minno süddant jahhutand. Mull' olled omma taewa näitnud, Mull' taewa teed ka juhhatand. Nüüd pallun, Jõsand, õnnista Sa omma sõnna mulle ka,

Et süddames ka wilja kannaks, Mis künno mele järrele. Mis kasso, kui so sõnna kuuldes, Ei ella selle järrele? Mis kasso, et mind kutsud teal, Kui ma ei tule selle peal'?

Ut näddalat nüüd hakkajalle, Mo meelt ja möttid uenda! Sel päwal sinna surmast tõusnud, Mind patto hauast ärrata, Et sinno jüngriks heidaksin, So jure taewa jõuaksin.

III. Sõma laulud.

Neid salmisid sünnib seitsemel wiisil laulda, nõnda et igga näddala päwal teist wiit wõid wõtta. Salmide arwo on 28, se on neljaks näddalaks. Hakkajaga peale, ilma lihha, werrega nõupiddamata, muidogi teada on need selle wasto. Wiisid on

1) Oh Jeesus Kristus tulle sa. 2) Ma tulless taewast üllewelt. 3) Mo Jeesus Jummal lihha sees. 4) Nüüd surmo kehha mattame. 5) Oh Jummal, loja pühha waim. 6) So sõnna mele kinnita. 7) Kui meil on püsti hädda kä, eht ka Puns. Nr. 30, piisut tutaw, agga wägga mõnnus wiis. Panned weel: Halleluja salmi otsa, siis sünnib laulda wiis: Kõl paradüis on laddunud, wata laulud Sõrwemaalt 1 jaggo Nr. 14.

53. (1) Sa annad leiba ihhule, Mis mulda pea pantakse. Ka leiba jaggad hingele, Et temma jõuaks taewasje.

54. (2) So nimmel mahhaistume, So nimmel lauast tõuseme. So nimmel tõle läheme, So nimmel süngi heidame.

55. (3) Kui laual leiba võttame, Siis ärgo mingo melest se: Et Jõsand leiva jägaja, Et tedda tulleb tännada.

56. (4) Kes tullid Kana pulmale, Ka tulle meie lauale. Siin sedda armust õnnista, Mis andsid meie tännapä.

57. (5) Sind tännades siin leiva eest, Weel pallume sind süddamest: Meid aita taewa lauale, Seal sind weel enam tänname.

58. (6) Meil' omma annet õnnista, Meil' ühtlast mele tulleta: Ei leivast ella innime, Sest ello leiba otsige!

59. (7) Sind tännades ka pallume: Jä meie jure iggapä. Meid toida taewa mannaga, Et jõuame ford taewa ka.

60. (8) Ja annab toidust ihhule, Ka sedda pakkub hingele. Kas hinge leiba himmustad? Kas sedda ja ka armastad?

61. (9) Sa jõdad wäljal linnufest, Ka ehhitad ja lillifest. Ni murretsed ka meie eest, Sull' tänno, kitus felle eest.

62. (10) Siin lata ümber istume, Sest meie mele tulleb se: Et kord ka taewa lauale Meid kutsud, kui siin usume.

63. (11) Kui toidust wõttan tännades, Siis tulle mulle wõeraks ja, Ja mis mull' annad igganes, Oh sedda, Issand, õnnista!

64. (12) Nüüd roga jälle wõttame, Sest süddamest sind tänname, Et toidust andsid ih- hule. Ka sedda anna hingele.

65. (13) Kui lind saab sõnud, laulab ta, Sind kidab omma lauluga. Ni sind ka siin nüüd kidame, Et meid ja toitnud tännagi.

66. (14) Meid hoia walle mõtte eest: Kui tulleks leib meil' ommast käest. Kõik same sinno heldusfest, Ei ommast käest saaks pallufest.

67. (15) Sind leiwa eest siin tänname, Weel wimaks sedda pallume: Ka rahho anna hingele, Kõl kõigeüllem and ou se.

68. (16) Sind tänname suust, süddamest.
So heldus kestab iggawest. Ei ükski sinno
sarnane, Mi armulinne, heldeke!

69. (17) Meid södad, jodad iggapä, Sest
ärge mingo melest se: Mo kord ja kohhus,
jaggada ka neile, kellel pudus kä.

70. (18) Kes on kül sinno sarnane, Mi
wäggetw ja ni heldeke! Siin kõiki södad ig-
gapä, Ei sinno warra wähhene.

71. (19) Kord toitsid mitto tuhhat meest,
Mi murretsed ka meie eest. Sest südda ärra
murretse, Sul kõigeheldem isfate.

72. (20) Kül igga leiwa passuke, Mis
omma suhho pistame, Ka Jõsa heldust kulu-
tab, Kes meie peale hallastab.

73. (21) Kes saaks kül kõiki luggeda, Kes
nende arro arwada, Kes praego laual istuwad
Ja leiba jälle wöttawad?

Kui palju wöttwad tännuta, Kui piisut õige
tännuga! Mis aruust olled sinnagi? Ehk häbbi
filmis sinnulgi?

Weis wöttab wasto tännuta, Mis antaks

füa, jua ka. Et innimenne ollen ma, Siis
wasto wöttan tännuga.

Reid wimist 7 salmi tulles laulda wiisil: Mo südda ärka üles.

74. (22) Meil' anna päwa paistet, Ka
kallist wihma kastet, Et põld wõiks wilja kanda,
Meil' jälle leiba anda.

75. (23) Kes töta tahhab seišta, Saab
pea nälga maitst'ta. Kes kardab palle higgi,
Sel pudus pea liggi.

76. (24) Sa Jõsand murrekandja, Sa
meie leitwa andja. Kõik tulles sinno armust,
Sest anname sulle kitust.

77. (25) Sa jälle heldust näitnud, Siin
meie kõhhub täitnud. Ka meie hinged toida
Ja kitsa tee peäl hoia!

78. (26) Meil' ka so taewa manna, So
sõnna, armust anna, Et ta ka wilja kannaks,
Meil' rahho, ello annaks!

79. (27) So nimmi pühha olgo, So riik
ka meile tulgo. So tahtminne siin sündko,
Meil' jägga leitwa jätko!

80. (28) Meil' pattud andeks anna, Meid
kuusatuses hoia, Meid kõigest kurjast peasta,
Meid wimaks taewa wõtta!

IV. More innimesse laulud.

W.: So sõnna meile finnita.

81. Noor innimenne ollen weel, Mul piis-
fut käidud ello teel. Ka teadmata, kas halliks
jään, Voi norelt jubba hauda lään.

Kui kohto ette tullen ma, Kas üllem koh-
tomõistija Kül taewa wasto wõttab mind, Voi
mõistab hukka pörgo mind?

Mo ellu-tee siin lühhike, Ta siiski jubba
rojane. Kül julgest' laia teed ma käind, Siin
paljo patto jubba teind.

Mind Jesu nimmel ristiti, Ta lapses wasto
wõeti. Kas ma weel temma talleke? Kas ta
weel minno karjane?

Dh kallis hinge karjane, So karjast efsind
kaugele. Waat wanna hinge waenlane Mind
wõtnud omma wõrgusse.

Mind ehitasid kuega, Mis puhhas, walge,
pühha ka. Waat sedda lihhauega, Jo ammo
wahhetanud ma.

Dh helde Önnisteggia, Siin tullen omma
paltwega. Ep olle wäärt, et kuled mind. Ja
siiski pallun ärdast sind:

Oh ärra lüfka ärra mind, Waid wõtta
wasto uest' mind. Mo pattudest mind puhhast
Ka omma kalli werrega!

Mo süddant, Jõsand, ueks te, Mo meelt
ja möttid pühhitse! Mind aita järgest' walwada
Ja kurja wasto wõitelda!

Kui kurjad himmud tõusewad, Mind kurja
peale kiusawad, Siis seisko Josef silma ees,
Kes wõitis lihha sinno wäes.

Weel wimaks tännan, Jesuke, Et ärratasid
heldeste Mind enne weel, kui aastad kã, Mis
mitte mele järrele.

Sind tahhan trüisi' tenida Siin ikka ihho
hingega, Ei sa ma sedda ommast wäest, Se
tulleb üksnes sinno käest.

So holeks ennast annan ma, So jüngriks
heidan römuga, Runni mind kutsud ärra siit,
Mind omma õnsa taewa wiid!

W.: Kes Jummalat ni lasteb tehha.

82. Mind pühha waimõ templiks tehti,
Seks ristmisses mind mudeti. Mo kord on ihho
puhtaks hoida, Kui Maarja, puhhas neitsike.
Kui ihho roppust' rojastan, Siis põrgo palka
kätte saan!

Sest pallun sind, mo armas Jõsand, Mind
kaitse, et ka puhtaks jään, Et hästi walwan,
wahwast' wõitlen, Ka wasto pannes wõimust

saan, Kui lihha himmud tõusawad, Mind kurja peale kiusawad.

Mind ommaks prudiks olled ostnud, Ei kullaga, waid werrega. Se ärgo mingo minno melest, Mi kaua, kui siin ellan ma. Sest minne minnuft waenlane, Ma Jesu puhhas prudike!

V. Terilaste laul.

W.: Puns. Nr. 11: In Morgenroth, ehk: Mo illo Kristus isje.

83. Se kallis pääw nüüd tulnud, Mil taewa karjane Sa karja talled kutsud Ka omma lauale.

Seal kallist taewaroga Mull' annad heldeste. Mi ühhendad end moga, Mo hinge peiuke!

Meil kä jo usso lambid, Oh anna ölli ka, Et põllets usso tulli Meil selgest' iggapä.

Mi sinno prudiks jäme, Sa taewa peiuke, Kunnui kord seenna same So taewa pulmale.

VI. Kossia laul.

W.: Oh Jäsa taewarigi sees.

84. Mul kossia nõu nüüd süddameš, Sest aita, helde abbimees! Mis hakkann ilma sinnuta,

Mis teen siin lihha melega, Ei korda lähhä
ialgi, Mul hinge kahjuks ikka se.

Etš Gliester pallund ka: Mind, Jõsand,
isše juhata! Sa kuulsid temma palwe healt,
Sa finnitaisid mehhe meelt, Et leidis, kedda
otšis ta, Laks koeo kohhe römuga.

Ei rahha, rikkust otsin ma, Kes agga wagga
waimuga, Sind kartes, tõkas, tašfane, Se minno
mele järrele. Sest, armas Jõsand, awwita,
Mind selle jure juhata.

VII. Laulatusse ja pulma laulud.

W.: Jeesus, surma ärrawõitja.

85. Seisame siin sinno nimmel, Abbiello
hakkame. Anna armust, et se olleks Abbi-ello
allati. Teine teisel tuggiks olla, Abbiks ihho,
hinge polest, Tõutada tahhame Tõest teine teisele.

Armaštusse kindel sidde Süddamid siin sid-
dugo, Teine teise koormat kandko, Üks meel
ikka ellago: Mo rööm olgo sulle römüks,
Minno wallo sinno wallo, Minno leib ka sinno
leib, Kül siis käsfi hästi käib.

Panned peale, Jõsand Jummal, Katõmis-
feks meil koormatti, Siis so alla allandame,
Kannatlikult kanname. Tõuswad taewas pak-
sud pilwed, Peitwad armo päitse pallet, Siiski
sinnust peame Kinni, Jõsand, kindlaste.

Kõik, mis tänna tõutanud Siin so pühha
palle ees, Sedda täita, armust aita, Armu-
linne abbimees. Anna usko, anna lotust, Et so
palle ees siin käime, Kunnid kord meid lahhu-
tad, Surma läbbi lahhutad.

W.: Oh Jeesus Kristus, tulle sa.

86. Nüüd omma abbiellusse Siin sinno
nimmel heidame. Sest sind, oh Jeesus, pal-
lume: Meil' õnnista, mis hakkame.

Mis tõutas sull' Joesua, Se sulle tõutame
ka: Ma ning mo perre tahhame Siin tenida
siin truiste.

So sõnna paistko selgeste, Kui taewa kü-
nal iggapä, Mis meie silmi walgustab, Teed
taewa pole juhatab.

Siit palwe suits ka iggapä Nüüd tõustko
taewa illesse, Siis same sult, mis tarwis läab,
Meist häbbi ello mahha jääb.

Õnnis maea.

W.: Jeesus, surma ärrawõitja, ehk Puns. Nr. 296, mõnnus wiis.

87. Õnnis perre, mis sind Jeesust Wasto
wõtnud römuga. Südda kõikil sinno järrel Jh-
kab pühha himmuga. Silmad kõikil so peal'
waatwad, Kõrwad kõikil so healt kuulwad,
Mis sul armas, armastawad, Mis sa wihtab,
wihtawad.

Õnnis perre, mees ning naene Armastusjes
ellawad. Sinno sisse järgesi' jädes, Sinno
sõnna wöttawad. Iggaš ašjas ühheš nõuus,
Rõmu päwal, kurjal päwal Sust siin kinni
peatwad, So pool' hoolsast' hoiatwad.

Õnnis perre, kus jo norelt Lapsi palwe
kätte peal Saggest tuaks sinno ette, Kel ni
lahke enima meel, Kus nad norelt soga sa-
wad Tutwaks, lahke lašte sõbber, Kus so sõnna
kulwad, Laulud sulle laulatwad.

Õnnis perre, kus sind tunneb Ümmardaja,
sullane. Kuulwad käsko, nõudwad rahho, Al-
landlikkult allati. Ikka lahked, kõigis truid, Ei
seal teni filmakirjaks, Sinno filmi kardawad,
Teodes, et sind teniwad.

Õnnis perre, kus ja Kristus, Rõõmsatega
rõmustad, Hinge hawad kinni seud, Kurwad
jälle jahhutad, Kuni õnnis tund on tulnud,
Kutsud ärra häddaorrust, Kannad isse üllesse,
Õmma õnsa süllesse.

VIII. Genia laulud.

Selsammal wiisil.

88. Isšand, isse olled öölnud: Minna
tulnud tenima. Oh kui allandlik kül ollid:
Tullid teisi tenima! Roddo Maatsfaretti liinas

Teggid teistel' abdrad, äggid. Pärrest käisid
siin ja seal, Tenides sul tenia meel.

Rahvast õppetasiid hoolsast, Haigid teggid
terweks ka. Kui sind kegi pallus abbiks, Mitsid
hea melega. Ei sul olnud sedda kohta, Kus ka
wöinud pead panna. Waesem wäljalomadest,
Waesem weiksist linnudest.

Jätsid taewa auu, tullid Mahha hea me-
lega. Sullaseks said allanduses, Teiste teen-
riks römuga. Surrid wimaks ristisamba, And-
sid omma ello ärra, Meie pärrest, meie eest,
Meie kasuks, meie heaks.

Mi meid olled õppetanud, Teisi truißt' te-
nima. Ei se sündko filmakirjaks, Sündko selle
möttega: Teisi tenides sind tenim, Saan so
käest ka armo palka, Eest nüüd, Jësand, pal-
lun sind, Dimmaks teenriks te ka mind!

Allandust ka anna mulle, Hoia ikka õigel
teel, Et ei ial kõrwal' sada, Egga kurjast'
prugi keelt, Mido wihtan, rahho nõuan, Teen,
mis kohhus, korra pärrest. Hoia mind ja õn-
nista, Woia omma waimoga!

W.: Jësus, tulle minnule.

89. Glieser, hea mees, Abraami sullane,
Seisto sinno filma ees, Siis ja tenid truište.

Siis ka sinno perremees Sures auus peab
sind. Rahho sinnul süddames, Jësand isse
tasjub sind.

IX. Wannematte laulud.

W.: Oh Jesus Kristus, tulle sa, eht: Mo Jesus Jummat
lihha sees.

90. Kõik hea and on sinno and, Ka
lapsed sinno hea and. Et neid so jure sadame,
Ee sinno pühha tahtminne.

Meid, Jõsand, isse õppeta, Reid kaawata-
ma holega, Et sinno ommaks jäwad nad, So
jure taewa tullewad.

Oh rõno aeg, oh kallis pääw, Kui mõ-
das meie murre, waew. Kui seal so ette kog-
gunte, Sind kites sulle ütleme:

Müüd sinno ees siin seisame, Ei üksi,
lapsed ühtlase. Sa ommad ollid ellus nad
So ommaks furreõ jäanud nad.

91. Mo laps on pühha taewa taim, Sekõ
tedda teggi pühha Waim, Kui pühha weega
ristiti, Sai taewa taimeks tummagi.

Müüd minno holeks antud ta, Et ellowega
iggapä Ka taine kastan truiõte, Et armus
kaawaks lemmaste.

Mul ärgo mingo melest se, Mis minno
kõbbus iggapä. Sekõ, Jõsand, isse juhata
Mind omma pühha Waimuga.

Sa surre, ellik meel, mo sees. Sekõ seisko
Eli filma ees. Kes lihha peale külwab siin,
Sel tulleb pärrast parras piin.

Kes omma lapsi armastab Ka neid jo no-
relt karristab. Kui umbroht tõuseb üllesse,
Siis küssu kohhe wälja se.

Ma isse kitsat teed siin käin, Last Jesu
jure juhhatan, Siis õnnis pääw seal taewas
ees, Kui seisame so silma ees.

W.: Sa meie lotus, Jesute.

92. Waat teised warra püawad Ja laste
kassuks koguwad. Kül meie üllem murre se,
Et hinge warra hoiam, Mis neile anti, kui
neid ristiti, Jummal lasteks wasto wõeti.

Sest, Jõsand, sind nüüd pallume: Oh hoia
neid, kui waenlane, Mailm ehk omma lihha
meel Neid kiusab, kutsub õigelt teelt. So ho-
leks omma lapsi anname, Neid õnnista ja wi-
maks õnjaks te!

Wifil: Kes Jummalat ni lasteb tehha.

93. Mul tulleb ükskord arwo anda Ka
laste pärrast kohtus seal. Kui ellikult neid kas-
watasin, Siis Eli palk mind otas seal. Kes
omma lapsi armastab, Se norelt neid jo kar-
ristab.

Mo jure lapsed laske tulla! Se sinno käsk,
mo Jesute! Sest juhata mind isse, Jõsand,
Et kaswatan neid sinuule, Neid maenitsen ja
õppetan, So jure järgesi' juhhatan.

X. Laste laulud.

94. Müüd kule, kallis lapsuke, Mis sull' siin rägin lahkeste. Se kassuks sünnib sinnule, Mind tännad pärrast pealegi.

Siin laulusid toon sinnule, Neid õppi pähhä hoolsaste. Siis sinnul hea warrake, Mis seltsi käib sul iggapä.

Sest warrast woid siis wötta sa Ja laulda lahke melega, Kas karja hoides künnga peal, Ehk talwe toas pingi peal.

Kül laulab mõnne linno keel, Kas lendes seal, ehk okja peal. Kui külmaks lähhäb ilmaka, Siis laulmist jättab linnuka.

Sa iggal aeal, iggapä Wöid laulda, armas lapsuke, Kui agga lodud laulo heal, Sest laula agga lahkest peal'.

Se iggawust sult hirmutab, Ka kurja waimo kohhutab. Se kuulja kõrwo jahhutab, So omma süddant römustab.

Jõulo laul.

B.: Ma tullen taewast üllewelt.

95. Mis kenna, kallist lapsukest Siin nähäts alwa söime sees? Se taewast tulnud tõeste! Ei ükski temma sarnane!

Kes on se näggus neitsike, Kes lapse seadnud söimesse? Mi lahkest watab lapse peal'!

— Se — Maarja, lapse emmaka!

Kes on se mees siin söime ees, Kel römo pärrast silmad wees? Se wißsist' wagga Joseph on, Tal pallest paistab öige ön.

Mis lomad lautas seisawad, Sealt söime pole wahhiwad? Se — härg, se — weike eeslike. Se nende kaljo laudake.

Waat walguß paistab taewast sealt! Oh kule kenna laulo healt! Need inglid seal, kes laulawad, Nad taewa tadi kidawad.

Nad laulwad nõnda selgeste, Et jedda kauge' kuuldakse: Au taewas olgo Jummalal' Ja rahho maa peal taewa al!

Sa pimme, põlgtud laudake, Sust ilmub walguß ilmale! Sa lapsuke seal söime sees, Sa meie armas abbimees!

Wiß wata Nr. 2 siin ramatus.

96. Inglid taewast tulleswad, Jõulo laulo laulawad. Taewa - isja tännawad, Rahwal' römo kulut'wad.

Karjatsed seal kulewad, Lauta röömsast rutawad, Lahtiwad nähha söime sees, Kes ka nende abbimees.

Targad kauge'lt tulleswad, Önnisteggiat otfitwad. Wõtawad lahti warrandust, Näitwad nõnda armastust.

Simeon se wanna mees Leiab last seal templi sees, Kidab kõigest süddamest Et weel näinud Jesukest.

Jõulo-pühha jälle kä, Kuidas luggu, lapsuke? Kas ka jõulust rõmustad, Taewa isä üllendad?

Seft ka sulle sündind ta, Armas Önnis-teggia. Lemmata, laps, hukka lääd, Lemma läbbi önsaks saad.

Taewa karjane.

B.: Oh Jeesus Kristus tulle sa.

97. Seal taewas sinnul karjane, Sa temma armas talleke. Ja armastab sind truište, Weel ennämi kui jo emmake.

Kord tulleb kätte tunnike, Siis kutsüb ta sind taewasse. Seal inglid illust' laulawad, Seal head karjast kidawad.

Kui tahhad sada taewasse, Siis olle hea lapsuke. Mis isä, emma käsiwad, Te sedda, siis sind kidawad.

Kui walletad ja warrastad, Kui riidled, teisi pahhandad, Ei armasta sind Jeesuke, Ei wötta siis sind süllesse.

Käed kokko panne iggapä Ja pallu, armas Jeesuke, Mind hoia armust, önnista, Te wagaks mind ja önsaks ka!

Ömma firrif.

Selsammal wiisil.

98. Mis kirgukesi siit nähhakse, Sealte

filmi paistab selgeste. Waat mäe otjas seisab seal, On kõrgem pude ladwist weel.

Mo wannemate kirrik se, Ka minno melest kallike. Kui paistab temma filmi sealt, Siis lahkeks lähhäb minno meel.

Kui pühapääw meil jälle kä, Kui kellad kutswad lahkeste, Siis ruttan seina rõõmsaste, Mul rõmopääw on jälle kä.

Seal ello sõnna kulutaks', Seal ello leiba jäggataks', Seal kulutaks' ni selgeste, Kust taewa tee käib üllesse.

Seal kennad laulud laulame, Ja kallist armo kidade. Se kinnitab ja kosjutab, Se ärratab ja jahutab.

Kül kõigekallim kohake On minuul omma kirguke, Kui paradisi aeake Mailma kõrbes tõeste.

Kirrik suisel õhtoaal.

Selhammal wiist.

99. Mis kenna meie kirguke! Sealt paistad filmi selgeste. Waat loja lähhäb päikene, Ja peale paistab lahkeste.

Ja aknad hiilgwad illuste, Kui künlad paistwad kaugele, Ja õhto nõnda taefane, Ei ligo hawa lehheke.

Waat kõrge kirgo arja pealt Sealt kuulda peasukeste healt. Nad õhto laulo laulawad, Ka omma lojat kidadwad.

Waat kõrge kirgo tornike Kui sorm se näi-
tab üllekse, Kus köikil kallis koddoma, Oh
jaaksin agga senna ka!

Kül kallis olled kirgufe, Weel kallim, kui
meil pühhapä. Siis kutsud meid, kui kannake
Köit omma emma süllekse.

Kül kaua jubba seisad seal Ka omma kõrge
kohha peal. Kui palju neist jo hingatwad, Kes
sinno sees ka käisiwad.

Ka meie mulda lähhäme, Ka ommast koh-
hast kaume. Sa seisad ikka kindlast' seal Eht
mõnni sadda aasta weel.

Kirgufellad.

W.: Punsj. Nr. 65. Päris wiis wata: Poulud Sörwe-
maalt I jaggo Nr. 6.

100. Kõrgeš tornid kirgufellad, Kallid
fellad hingate. On meil rõmo, on meil wallo,
Siis teid tornist kuuldakse.

Wassfest, tinnast tehtud teie, Siiski südda
teie sees, Rõmo heale, halle heale Tete, kuidas
luggu ees.

»Tulge teñna, tulge teñna,» Pühhapäwal
teie heal. »Tulge teñna, taewa wärraw Teh-
hakse teil' lahti teal.»

»Minge koco, minge koco,» Pärrest kirgo
teie heal, »Taewa manna saite süa. Tännago
nüüd meel ja keel.»

»Ärge nutke, ärge nutke, Taewa waatke ül-

lešse. • Nõnda teie hellisete, Kui siin surno
mattame.

Tulleb kord ka minnul miina, Siit mail-
mast lahkuda, Jälle tornist hellisete, Ei teid
fulen enam ma.

Kõrges tornis kirgukellad, Sate ikka hellisma,
Kui ka meie kõik kord läinud Dmna hauda
hingama.

Armas isja kohhake.

Wiis wata laulud Sõrwemaalt II jäggo Nr. 14, eht
Punf. Nr. 273.

101. Kallis isjakohhake, Kõige kallim pesja,
Pinnopesja sarnane, Weike maddal maea. Siiski
mo eest kallike, Ei jüt ial lahkuks, Kunni tul-
nud tunnike, Wälja wiaks' hauda.

Siin tõi emma ilmal' mind, Panni pehme
kätti, Siin ta jotis rinnast mind, Kõigekallim
toidus. Siin mind emma armastas, Wõttis
omma sülle. Siin mind isja õppetäs, Satis
õige tele.

Ei ma wõttaks wahheta Teise kohha wasto!
Olgo kattus kullast ka, Selgest hõbbest seinad,
Ei ma lahkuks ialgi Armsa isja maeast, Kunni
tulnud tunnike, Wälja wiaks' hauda.

Karjatse laul.

W.: wata laulud Sõrwemaalt I jäggo Nr. 1, eht: Nüüd
on se pääw jo lõppenud, eht Punf. Nr. 16.

102. Ma ollen weike karjane, Mull' lo-

bud laulja keel. Sest laulan kui üks lõuke Ja
rõmus minno meel.

Kui taewa watan ülesse, Siis tulles mele
se: Et seal üks hea karjane, Ma temma talleke.

Sind, kallis taewa karjane, Siin tännan süda-
damest, Et walwad, kaitfed heldeste Wind, om-
ma tallekest.

Linnopessa.

B.: Laulud Sõrweemaalt I jäggo Nr. 7, ehk Puns. Nr. 33.

103. Kui kätte jõuab kewwade, Siis pes-
sitab ka linnuke. Sa astud liggi, lapsuke, Seal
wahhid weikse pessasse.

Siis puhhub pahha waenlane Ka kohhe
sinno kõrwusse: Müüd lõhhu purruks pessakest,
Ka kohhuta siit linnukest!

Oh ärra kule, lapsuke, Mis ütles wanna
waenlane. Ma armastan siud lapsukest, Head
nõu full' annan süddamest.

Kui putub filmi pessake. Siis jätta sedda
rahkule, Kas alles mõnned munnad sees, Ehk
poead jubba piiksumas.

Ka sinmul olli sängike, Kus hingasid kord
illuste. Sind jenna seadis emmake, Sind kat-
tis finni kennaste.

Kui olleks wõtnud waenlane Sind kätkest,
winud kaugele, Kuus olleks siis so emmake
Kül kaeband, nutnud kibbeste!

Ka linnul lodud memme meel, Sest halle-

daks jääb temma seal, Kui hakkad peesja lõhkuma Ja rööwli wiisil rööwima.

Ka taewa tadil lähhab meel Siis wägga pahhaks sinno peal', Kui näab sind kurja tegewad, Seal linnu peesja lõhkumad.

Siis kule nüüd, mo lapsuke, Dh ärra putu peesjasse, Siis taewa taat sind õnnistab, Ka linnuke sind armastab.

Peasukesse peesja.

104. Sul jubba jälle peesjake Du seia tehtud, peasuke. Sul poead jubba piiksumad, Seal toidust ärdast' pallumad.

Dh ärra karda, kallike, Et pahha teen so peesjale. Mul hirmus se peal' möttelda, Et kegi peaks lõhkuma.

Sa omma poegi armastad, Ka nende eest siin murretsed, Mi minno emma armastab Ka mind ja mo eest murretsed.

Sest jä sa seia murreta, Siin omma poege kaswata. Kül se on minno waenlane, Kes sull' teeb pahha, peasuke.

Päike.

105. Kui kenna olled päikene, Kui tõused merrest üllesse. Kui wodiist tuled wälja sa, So wodi hiilgab illuga.

Sa ärratad mind lapsukest, Et tõstan omma

healekest Ja tännan lojat römuga, Et hoidis
õjel armuga.

Oh päike omma illuga, Mis olleks ilm kül
sinnuta! Üks kolle koht ja pimme ka, Ei se
peal' tahhaks möttelda.

Kül ku meil' annab walgust ka, Kui paistab
õse pilweta. Ei süiski temma paistumme Sa
sinno wasto, päikene.

Sa paistad sojast', selgeste, Mind aead laulma
röömsaste. Jah, päike, ilma sinnuta Kül wägga
willetõ ellada.

Mul süiski on üks päikene Weel kallim sin-
nust, kallike! Kül tedda õnsas taewas nään,
Kui seäna surest armust saan.

Lõuke.

Wiis wata Nr. 102 siin ramatus.

106. Oh lõuke, oh linnuke, Mis aeab
kaulma sind? Sa kidad lojat, kallike, Kes hel-
dest' sõdab sind.

Oh lõuke, oh linnuke, Waat sinnust õppin
ma, Et pean lojat röömsaste Siin kiitma, tän-
nama.

Oh lõuke, oh linnuke, Sa tännad leitwa eest,
Mul taewa leib, se kallike, Sest tännan iggatwest.

Oh lõuke, oh linnuke, Sul lõppeb kord so
heal, Ei minul lõppe ialgi, Seal taewas lau-
lan weel.

Paulo and, taewa and.

Wiis wata Paulud Sörvemaalt I jäggo Nr. 8, ehk Puni.
Nr. 127.

107. Oh laulo heal, oh laulminne, Sa
loja armas andminne. Sa haige hawa par-
randad Ja kurja waimo kohhutad. Meil lo-
dud laulja linno keel, Sest laulgem kunni kusi-
tub meel!

Kuis löu laulab pilwe pealt, Ni laulame
siin pilwe al, Kuis käggo kuktub pude pealt,
Ni laulame siin pude al. Meil lodud laulja
linno keel, Sest laulgem kunni kustub meel.

Oh laulo heal, ja taewa and, Kuis olled ja
meid römustand! Sa murre pilwed kautad, Ja
murre laened waigistad. Meil lodud laulja
linno keel, Sest laulgem kunni kustub meel!

Kewwade laul.

W.: Jummal maa ja taewa loja.

108. Päike paistab förgelt mahha, Sel-
gest taewast selgeste. Tälwe külma kohhutanud
Meitelt jälle kaugele. Kallis kewwade nüüd kä
Kõige omma illuga.

Maarjama kui prudikenne Emmast kennast
ehhitab. Puud ja pösad lehte löwad, Maa jo
rohhuft haljendab. Siefenne öitses seal, Salo-
monist kennam weel.

Pude ladwil liinud laulwad, Tõstwad omma
armast healt, Dmmal kombel lojat kiitwad, Kes

ka mötleb nende peal'. Ei nad külwa terrakest,
Temma toidab linnukest.

Hing kuis süddames sul luggu? Dns weel
talwe aeg so sees? Kattab patto lumme kätte
Sinno põldo süddames? Taewa taimed ei sa
seal Juurduda so põllo peal.

Pallu: armo päike paista Süddamesse so-
jaste, Kauta kõik talwe külma, Et mull' jõu-
aks kewwade, Sinno auuks õhjeksin, Sulle
kitust laulaksin!

Sui laul.

W.: Oh, Jeesus Kristus tulle sa.

109. Müüd kätte jõudnud kallis sui, Se
kõigel' ilmal rõmo tõi. Kõik wäljad kennad,
illujast' Dn rohhust täis ja öiedest.

Kõik on ni uhke ehte sees, Kas laggedal eht
metjades. Kui tassa puhhub tule õht, Siis
tõuseb rohhust magguõ lõht.

Eest ärka, tõuse, rõmo meel Ja peasta lahti
laulo keel. Müüd kida kõigest süddamest Ka lo-
jat temma armo eest.

Kui watan kõige illo peal', Mis paistab filmi
fiin ja seal, Siis kohhe mötleb minno meel:
Kui pattuse mailma peal

Kõik ehhitud ni kennaste, Mis üpris kenna
luggo se Wõib olla ue maa peal seal, Kus
polle patto, nutto healt!

Mis film ep olle näinud teal, Mis kõrw ep

olle kuulnud weel, Se Jummal neile walmis-
tand, Kes tedda siin on armastand.

Nään wilja leikjaid põllo peal, Siis mötlen
kohhe selle peal', Et wiimne leikus weel on
ees, Kui talled taewa auu sees.

Siis wilja — aita foggutaks', Umbrohto
tulle heidetaks'. Weel olled Önnisteggia, Siis
— fange kohtemöistäia.

Süggise laul.

W.: Jeesus, surma ärra wöitja.

110. Kuhho lillid jälle jänud, Jänud
omma illuga? Ömma illo ärraheitnud, Heit-
nud, närtsind ruttoga. Kuhho lauljad linnud
jänud, Mis meid nõnda römustasid? Saalo-
linuud käinud siit, Teggid wiimaks hasset wiit.

Kuhho pude illo jänud, Mis neid kattis
kennaste? Pudest lehhed puddisenud, Tuul neid
tõufab laiale. Paksud pilwed päikest peitwad,
Päikse lahket pallet ärra. Suine illo mahha-
jäänd, Suine rөөm jo möda läind.

Mi ka minna ärranärtsin. Kuida lehhed, lil-
lke, Mi ka minna ärralähhan Jösamale üllesse.
Köit on kadduw siin mailmas. Mis siin öitseb,
närtsib wiimaks. Üks on tarwis tõeste, Sedda
nõua sinnagi!

Salwe laul.

111. Oh kuis olled teiseks jänud Maar-

jama ni nobbest' sa! Walge külma kätte alla
Dlled heitnud hingama Surno rie sees nüüd
hingad. Hinga peale, pea jälle Tõuseb ülles
illuga Kewwadesse kuega.

Nõnda minna mulla alla Heidan kord ka
hingama. Tõusen jälle hauast ülles Kenna, ue
ihhuga, Lähhan jenna, kus ep olle Talwe kül-
ma egga surma. Iggawenne kewwade, Sind
siin odan, kallike!

XI. Paulosalmid pissukeste lastele.

Monni emma tahhaks hea melega jubba omma kahhe eht
kolme aastase lapsese kennaid salmisi pähhä õppetada, agga
ei tea, kust neid wõtta. Siin on neid hea hull, wallitse
agga wälja, mis mele pärrast. Õppeta ka lapsese laulowisid
kätte, siis wõib laps neid salmisi ka laulda, jääb mõnni
ülleannetus teggemata ja mõnni melehaigus sündimata, pea-
legi rõmustab õppetaja, kui ta küllasse tulles lapsese suust
neid kuleb. Neid salmisi sünnib laulda nende 7 wisi järrel,
mis „Sõma laulode“ hakkatusse üllespantud. Wata agga
järrele.

112. Sind pallun, armas Jesuke, Mind
heaks lapses isse te, Siis saan ka sinno tae-
wasse, Kus inglid laulwad illuste.

113. Mind waggaks te, mo Jesuke, Uus
südda anna minnule, Siis armastada tahhan
sind, Runni ka taewa kutsud mind.

114. Weel ollen weike lapsuke, Mo südda,
Jesüs, puhtaks te, Siis seäna tulle ellama, Et
sind ei ial unnušta.

Sommiko salmid.

115. Mo kõigekallim Jesuke, Kes tullid
taewast lastele, Mo jure tulle tännapä, Ja
minno jure järgeste.

116. Müüd süddamest siin tännan sind,
Et olled hoidnud õfel mind. Ka tännan truišt'
kaitse mind, Siis jälle õhto tännan sind.

117. Oh wõtta, kallis Jesuke, Mo südda
sängiks ommale. Seal hinga, hinga peiuke,
Must ärra minne ialgi.

118. Sind passun, Jäsa, süddamest, Mind
hoia, omma lapsukest, Et minno jalg ei kom-
mista, Et minna sind ei kurtwasta.

119. Müüd jälle terwelt tõusnud ma,
Sind tahhan kita, tännada. Mind kaitse omma
käega, Mind walwa omma filmaga.

Siis sinno lapses järgest' jään, Kord sinno
õnsa taewa saan, Seal filmaga sind enmast
nään, So jure iggaweste jään.

120. Mind öfel minno inglise Du kaitse-
nud, walwand kenneaste. Mo sängi jures seis-
ta, Mult kahjo kelis holega.

Nüüd jälle, Jesus, pallun sind, Las' omma
inglit hoida mind Ka tänapäwa holega, Et
jään siin jälle kahjuta.

121. Sel pimmel öfel hoidsid sa Mind
õige emma holega. Mull' andsid rahhus mag-
gada, Nüüd jälle terwelt tõuseda.

Sest tahhan sind ka tännada, Sull' omma
laulo laulada. Se wõtta wasto heldeste, Weel
ollen weite lapsuke.

Õhtu salmid.

W.: Wata Nr. 2 siin ramatus.

122. Heidan mahha maggama, Wõtta,
Õnnisteggia, Mind mo wodiš walwada, Et
jään jälle kahjuta.

123. Jõsa, inglit läkkita Wodi ette wal-
wama. Jesu pühha werrega Mind mo pat-
tust puhhasta!

124. Pimme õ nüüd jälle kä, Tahhan
minna maggama. Jä mind, Jesus, walwama,
Et saan hästi hingada.

Tõusen home terwelt ma, Jälle tahhan.

tännada. Sa mo hea karjane, Ma so nödder
tallefe.

125. Päike jubba loja läind, Omma teed
ta ärrakäind. Dtsas ka on minno tee, Heidan
mahha, Jesufe.

Tännan weel sind süddamest, Et mind, om-
ma lapsukest, Oled hoidnud holega, Kaitšnud
omma käega.

Kanna kombel katta mind, Tiwa alla matta
mind, Et mind wanna waenlane Jättaks jälle
rahhule.

Kaitško sinno armo käd Jesa, emma, om-
maksed. Wi meid wimaks üllesse, Seäna om-
ma süllesse!

126. Omma weikse wodi-lään, Kohhe
filmi kiini teen. Sinuo filmad waltwatwad,
kahjo eest mind kaitsewad.

Ollen täma patto teind, Ülle sinuo kässo
käind, Anna andeks minnule, Wotta wasto,
Jesufe!

Minno ommad hoia ja, Kaitse omma käega.
Anna hästi hingada, Home terwelt tõuseda.

Kes weel wallus waltwatwad, Ommas häd-
das õhkawad, Nende wallo wähhenda, Rah-
hotumad römusta.

XII. Kätki laulud.

W.: Mo Jesus Jummal lihha sees.

127. Müüd filmi kennast' kinni te, Jä
maggama, mo lapsuke. Ei waewast sinna tea
weel Siin selle kurja ilma peal.

Sa temma talleks olled saand, Kes surmani
sind armastand. Müüd hingad temma warjo
al, Sa temma karja kallis tal.

Ta filmad sind siin walwawad, Ta käed sind
kätkis kaitsewad. Ta kõrwad kuulwad sinno
healt, Ta palle paistab sinno peal'.

Sest magga, magga rahho sees Siin omma
weikse wodi sees. Mis wigga sul siin maggada,
End polle tarwis waewada.

Müüd filmad sinmul kinni läind, Se minno
lahke laul küil teind. Sull' andko armust, Je-
suke, Et saad kord temma sülesse.

128. Te kinni filmi, kallike, Siin lahked
inglid lennawad, Sull' unne laulo laulawad.
Te kinni filmi, kallike.

So jures seisab inglise, Tal lahked filmad,
sinnised, Tal kennad tiwad, kullased. So jures
seisab inglise.

So Jesuke sind armastab, Sest inglit sulle
läkkitab. Se jind so kätkis önnistab. So Jesuke
sind armastab.

Ka ösel walwab inglise, Sest magga minno

lapsuke. Sul polle kätkis kartagi. Ka ösel walwab ingliske.

Sind Jesand hoidko iggawest. Ta saatko saatjaks sinnule Üht inglit õnsa otsani. Sind Jesand hoidko iggawest.

Sind kutsub kord so Jesuke, Ta kutsub kurjast ilmast sind. Teeb õnsas taewas inglisk sind. Sind kutsub kord so Jesuke.

Sind ingel kannab ülleöse, Seal taewa manna maitsta saad, Seal Jesu armo pallet rääd. Sind ingel kannab ülleöse.

Sest magga minno lapsuke, Sul hingada siin aega weel Siin kätkis pehme padja peal. Sest magga, minno lapsuke.

Wiis wata Laulud Eörvemaalt I jaggo Nr. 5.

129. Müüd magga, minno poeuke Ja filmi kohhe finni te. Ka linnud metsas maggawad, Jo peššas puhkawad.

Sul weel siin ilmas armas aeg, Sull' tulleb pärrast pahha aeg, Kui murred feelwad maggamist, Kui feelwad hingamist.

Waat inglid, lahked, illusad Sind jahhutama tullewad. Stül pärrast ka weel tullewad, So filmi pühkawad.

Siis magga, minno poeuke, Sind waltwab weel so emmake. Ei emma filmad finni jä, Jääb järgest waltwama.

130. Mo tütreke, ja talleke, Niiüd magga kätkis kenuaste. So enma õige hõlega Sind wõttab walwada.

Mo tütreke, ja talleke, Ep olle meie üksine. Üks illus ingel meiega Siin waikses toas ka.

Mo tütreke, ja talleke, Ka taewas talled nähhäkse. Seal igga täht üks talleke, Ku nende karjane.

Mo tütreke, ja talleke, Sul taewas ka üks karjane, Üks hea, kallis karjane, Sa temma talleke.

Mo tütreke, ja taimetke, Sul taewas kenna aeake, Seal saad kord kenuast' õitsema Kül taewa illuga.

XIII. Pühha õhtosõmaaea laulud.

Kui enuast seuna wasto walmistad.

W.: Kes Jummalat ni lasteb teha.

131. Siit sadik palja kõmbe pärrast Kül käisin armo lauale. Ei mõttelnud ka selle peale, Mis ütled Jõsand mullegi: Kes kõlwato siit sõõb ja joob, Se ennesele nuhtlust toob.

Kui selle sõnna peale mõtlen, Siis wärrisef sees südda mul. Mis minno kasjaks seadnud sinna, Se hinge kahjaks olli mull' Kust piddin sama õnnistust, Sealt sain ma hinge hukkatust!

Ma arwasin, kui agga paastun, End ihho
polest walmistan, Mis walmistamist mul weel
waea? Kui agga omma forra käin! — Oh
pimmedust, oh jõlledust! Oh hirmust hinge
huffatust!

Mo waimo filmi walgustanud Nüüd olled
omma waimuga. Kõl wägga suur mo wõlla
mäggi, Wind waewab kange walluga. So
armo merri surem weel, Mo lotus seisab selle
peal.

Kõik minno patto wõllad kandsid Sa süta,
pühha taewa tal. Mo eest ka omma hinge
heitsid Seal omma raske risti al. Ni leppitasid
Jõsaga, Meid peastsid pattust, surmast ka.

Seft tullen nüüd so ette, Jõsand, Siin
kõige omma koormaga. So arm mull' annab
usko julgust, Sind palluda: oh hallasta! Wind
kõigest pattust puhhast, Aukuega mind ehkita.

Oh arm, weel mulle aega andsid, Weel jätsid
seia ellama. Si kutsunud weel kohto ette Wind,
kes siin ellas kurjaste. Kust enne ommal' nuht-
lust tõin, Seakt nüüd weel armo wõtta wõin!

Sind, Jõsand, süddamest weel fidan So
üpris sure armo eest. So laua jure röömsast
ruttan, Kust armo saan weel sinno käest, Kus
ennast moga ühhendad, Mo nõdra usko kinnitad.

W.: Oh Summal wata heldeste.

132. Nüüd lähän jälle lauale, Mis mulle

walmistafid, Mo Jofand isfe heldeste Mailma
kolles kõrbes. Kuid Jraelit söötsid seal, Ni
toidad meid weel ikka teal, Sa isfe meie
manna.

Mind Jofand isfe ehita Nüüd omma laua
wasto! Mind õigeks wõeraks walmista, Siis
kõlban sinno ette. Sels puhasta mo pattust
mind, Kui tuub so õigus katko mind, Ei muido
julge tulla.

Mo waimo filmi walgušta, Kõik katwawalust
must wõtta, Et põue patto tunnen ka, Kuld-
wasfikat ka wihtan. Üks ainus auk, mis laewa
sees Wõib põhja wia laewukest. Mind selle eest,
oh hoia!

Kui kirjult olled koco tulnud.

W.: Kõik kallid hinge õunistus.

133. Se on se pääw, mis Jofand teind,
Meil' annud surest armust. Ka minna temma
laual käind, Suurt warra sealt ma fanud.
Se warra ülle kõige käib, Ja fiiski temma
anda täib, Sest tale tänno, titus!

Kui kutsuks mõnni kunningas Meid lahkelt
omma laual', Kõl se meid wägga aunstas, Ei
lähheks meie melest. Mind tänna taewa kun-
ningas Ka laual' kutsus, aunstas, Se au käib
ülle kõige.

Ta kunninglikko kuega Mind ehitas weel
cune, Kui wasto wõtsin himmuga Ta rohtet

armo roga. Se kalli kuu valmistab, Kui rist-
tipu peal kannatas Seal meie patto pärrast.

Kül lihha kuu wihkan nüüd, Se seljast
ollen heitnud. Mul polle ennam patto süüd,
Se andeks annud Jhsand. Ta puhhas kuub
nüüd kattab mind, Ka kohtopäwal kaitseb mind,
Kui kohhut tulleb mõistma.

Mul siiski kartu waenlast weel, Ni kaua
kui weel kõnnin Siin selle kurja ilma peal.
Ta tahhaks wõrgutada, Kel tigge meel ja libbe
keel. Ta kiusab ärra kitsalt teelt, Mull' laia
teed siin kites.

Ei saaks kül selle wasto ma, Ma langetsin
siin pea. Sest tullen omma palwega So ette,
helde Jhsand, Kes olled õige abbimees Meil
kõige kiusatusse sees. So jure julgest' ruttan.

Mis olled armust annud mull', Ka armust
mulle hoiu, Et temma ei te kahjo mull', Kes
iggapä mind kiusab. Saks aita mind siin wal-
wada, So wäes wahwast' wõitelda, Siis wõin
siin seissta jada.

Oh wimapu, mo Jesule, So sisse oksaks
jada, Ma tahhan ikka truiuste, Siis wõin ka
wilja kanda, So küljes saan kül õitseda, Sust
emal pean närtsima. Se seisiko minno meles.

XIV. Ceekäia laulud.

B.: Kes Jummalat ni lasseb tehha.

134. So wimmel, Jösand, tele lähhän,
Mind armust hoia, önnista, Et köik mul hästi
korda lähheks, Ka koeo saatsin rahhuga. Mo
maea, ommad hoia sa, Meilt kahjo, kurja kela ka.

Mull' ommad inglid hoidjaks anna, Kes önn-
netust mult kelawad. Mind kurja seltsi eest ka
hoia, Kes hinge rahho rikkuwad. Jään öfeks
tuski hingama, Siis seisko seal mo Petel ka.

Kuis Israeli kõrbes saatsid, Mi olle ka mo
seltsimees. So sömma olgo mulle mannaks, Ka
walguöfeks mo silma ees. Kül siis köik hästi
korda läab, Köik kahjo minnuust kangel' jääb.

Mul ärgo mingo ial melest, Et polle siin
mo Kanaan, Mo koddoma, mo jädaw asse.
Oh et ma agga seäna saan! Sest iggapä mind
juhata, Et koddomale ruttan ka!

Kui fegi kauaks aeaks ommalt maalt lahkub.

Wiis wata laulud Sörwemaalt I jäggo Nr. 7, ehk Pans.
Nr. 28: So sömma meile kinnita.

135. Müüd Jummalaga, omma maa! Mo
melest köigekallim maa! Müüd wöera male läh-
hän ma Ja sinnust pean lahuma.

Müüd Jummalaga, wannemad! Oh olgo

terwed kallik'sed! Et kaswatafid murrega, Wind
öppetafid holega.

Müüd Jummalaga, macake! Kus sündisin
ma ilmale, Kus lapse põlweš ellasin, Ka lapse
kombel mängisin.

Müüd Jummalaga, metsake! Seal käisin
foga, karjake, Kui ollin alles karjane, Weel
rõmus lahke lapsute.

Müüd Jummalaga merrete! Sa suur ja
függaw, simine. Seal sõudsin foga, laewuke,
Sind püüdsin, kenna kallate.

Müüd Jummalaga kirgute! Mo melest wägga
kallike. So sees ka käisin saggele, Sain ikka
leiba hingele.

Müüd Jummalaga, kirgoaed! Kus hingawad
mo ommak'sed. Ei tea ma, eht wöeral maal
Saan hingada seal mulla al.

Seft teadmata, kas tullen ma Weel taggasi,
mo isfama! Kui agga saan ka taewasše, Siis
isfamaal ma tõeste.

XV. Jesfenaese taul.

W.: Oh Jõsa taewarigi sees.

136. Müüd üksil ellan ilma peal, Kui üksit
lind seal oksa peal! Ta maggab nüüd ka mulla
al, Kes mulle olli tuggiks teal. Siin silma-
weega leiba sõõn, Kui jedda agga kätte saan.

Müüd ollen maddal aeake, Kust iggameed
käib üllegi, Kui laewukene laente käes, Mis
möllawad seal wihha sees, Kui kattukseta koake,
Mis wihma wasto warjuta.

Oh naene, ärra nutta sa! Kas Jummal sin-
nul surnud ka? Kas unnuстанud sinno meel,
Et wäggetw Jummal ellab weel, Kes abbi
töest töutand, Ni mitmedele ilmutand?

Eks tulle sinno mele se, Mis teggi helde
Jesuke, Kui näggi naese nuttawad, Pusärgi
tagga minnewad? Ta ütles: ärra nutta sa,
Siis aitis omma jönnaga.

Eks tulle sinno mele se, Mis teggi helde
Jesuke, Kui näggi kõrge ristil pealt Seal omma
emma ristil al? Ta toitjat andis temmale, Se
toitis tedda surmani.

Eks tulle sinno mele se, Mis ööldi lesse-
naesele, Kes pididi nalga surrema? — Ei jahho
egga ölli ka So wakkast, krusist kaddugo! Ning
nõnda sündis naesele.

Sest ärra heida omma meelt, Waid kule
taewast temma healt: Kas naene omma lap-
sukest, Kas emma omma poeukest Käl wöits
ka ärraunnušta? Ei ma sind ial unnušta!

Weel wimaks kule temma healt, Kes mae-
nitses kord mäe pealt: Ka linnud pange täh-
hele, Reid toidab taewa ihsake. Ei külwa egga
leika nad, Eks teie neist weel üllemad?

Nääd linno omma akna ees, Siis seisko

fõnna filma ees, Mis räkis Jesu pühha keel.
Sest ärgo mingo arraks meel, Waid loda agga
füddamest Ja peale, kes so abbimees.

XVI. Wanna innimesse laulud.

Wifil: Kes Jummalat ni lasseb teha.

137. Müüd wannaks, halliks jubba jänud,
Kõik ihho üsna rammuta. So peale, Issand,
üksnes lodan, Mind ärra jätta mahha ja. Oh
wõtta wasto armust mind Ja kõigest pattust
peasta mind!

Mind ristiti so nimme peale, Mind lapses
wasto wõtsid ja. So poeg ka minno pärrast
jurri Seal ristisambas walluga. Ja pühhad
hawad mullegi Du tonud ello tõeste.

So ainosündind poea sõnnad: Miks, Jum-
mal, mahhajätnud mind, Ka minno usko kin-
nitawad, Et ja ei jätta mahha mind, Kui
sinno sisse uskudes, Sust kinni pean süddames.

Sind pallun, omma nõdrust tundes, Mo
usso künalt õhhuta, Kui tigge tahhab kustu-
tada. Mis ollen ilma usfuta? — Kui laewute,
mis türita, Väab kaljo wasto, purruks ka.

So pühha kirja kallid sõnnad Mull' paistko
filmi selgeste, Kui taewa tähhed pimmel õsel,
Mis näitwad teed teekäiale. So sõnna meest
mul maggusam, Ka kallist kullast näggusam.

Kui käed jubba nödraks jäwad, Ei kokko sa
neid palwele, Siis tõstan ülles usso käed So
pole, helde Jesufe. Jääb kangeks minno su ja
keel, Siis süddames ma öhkan weel.

Kui iggawaks aeg minnul lähhäb, Ei öje
ennam mata sa, Siis tulle mulle seltšimehheks.
Ning rägi lahfelt minnuga. Kui kange wallo
waewab mind, Siis tulle armust aitma mind!

Weel wimaks tännan, et weel teggid Mo
waimo filmi lahti sa. Ka Simeoni film sind
näggi, Ma nään sind waimo filmaga. Müüd
rahhus lasse lahkuda Ka mind, mo Önnisteggia!

Wifil: Müüd furno kehha mattame.

138. Jo lähhäb loja päikene, Mo ello
öhto jubba kä. Küül jõuab kätte peagi Ka
minno wiimne tunnike.

Mul polnud sille ello tee, Ta konnarik ja
kiwvine. Sa siiski kõige hädda sees Mull' ol-
lid, Jõsand, abbimees.

Sest lodan so peal' kindlaste, Kui tulleb
surma tunnike. Sust finni usso käega Ma pean,
Önnisteggia.

Wind pattust agga puhhasta Ka omma pühha
werrega. Mufuega mind ehita, Siis saan siit
rahhus lahkuda.

Kui äre jõnab ello laew, Siis unnuw ärra
hädda, waew, Mis merres jõudes waewas
mind Ja römuga seal kidan sind.

Mo ihho mahha mulda lääb, Seal mullas
jälle mullaks faab, Ei seäna hauda siiski jä,
Sa ärratad förd auuga.

So jure ruttan römuga, Kui tulled mind
siit kutsuma. Ei surses minna surre siin, Mul
surreb ärra hädda, piin.

Kes sinuus, Jesand, surrewad, Reed sinuus
seal ka ellawad. Ses uskus ruttan römuga,
Kui kutsud seäna ellama.

139. Müüd wannaks jübba jäund ma,
Siit pean pea lahkuma, Ka kohto ette minne-
ma, Seal arro andma, wastama.

Kül kohtopääw mull' hirmo teeb, Kui minno
hing ta ette lääb, Kui minnult arro küsib seal,
Kes istub kohtojärje peal.

Kül norelt julgest' ellasin, Siin lähha römo-
otjisin. Cain sedda agga kätte ma, Siis südda
rahbul sellega.

Mi armo aega pillasin, Kui meletu siin el-
lasiin, Kül kuulsin wahhel temma healt, Kes
hüdis: põra omma teelt.

Se mönnikord mind kohhutas, Mind unnest
üllesärratas. Siis maggama jäin jälle teal Ja
mötlesin: mul aega weel.

Kül mul se pääw weel filma ees, Kui sei-
jime altari ees, Kui karjane meid maenitses,
Jesusse jure juhhatas.

Ta pallus nõnda armsaste: Oh nored hin-

ged, pörage Nüüd ümber omma laialt teelt
Ja kuulge Jesu armo healt.

Kül tundsin temma armastust, Kes pakkus
mulle õnnistust. Ma töutasin temmale, Ja pole
hoida truiSte.

Kül pea jätsin passumist, Ka waltwamist ja
wõitlemist, Siis tulli wanna waenlane, Mind
wõttis jälle wõrgusse.

Kui heitsin abbiellusse, Siis tükkis teine
luggu kä. Nüüd murre mitmesuggune Mo peale
wõimust wõttis se.

Ep olnud aega otsida Mul, õnnistust siin
holega. Kõik mõtted käisid selle peal' Et saaksin
õige järje peal.

Ka wahhel käisin kirgule, Ka korra pärrast
lauale, Ja mõtlesin, mis waea weel, Eks olle
nüüd ma õigel teel.

Nüüd peale tulnud wannadus, Must mahha-
jänud lihha lust. Ka tööst ja murrest lahti ma,
Nüüd aega küllalt mõttelda.

Ja ikka tulleb mele se: Nüüd pea lähhan
kohtusse, Kui kuinud puud mind raiutaks', Seal
tulle sisse heidetaks'.

Oh Jummal, kule armust mind, Nüüd hinge
hädas huan sind: Mo patto wõlg on wägga
suur, Mo süddames mis kurri juur!

Kõik ello tühjalt widetud, Kõik armo aeg
ka pillatud, Sul julla õigus, hukkata Mind,
põrgo põhja wissata.

Weel süüski todan sinno peal', Kes hallas-
tasid rõõwli peal'. Sa wõtsid tedda wasto
seal. Oh wõtta mind ka wasto weel!

Mull' anna andeks kõi mo süüd, Mis sulle
tunnistan siin nüüd. Kui tulle tulli tõmba
mind Weel ahjust wälja, pallun sind!

Mo südda sees mul wallutab, Kui merri
fõrgest' laenetab. Oh anna omma rahho mull',
Et iggawest süis annan sull'!

XVII. Haige innimesse laulud.

W.: Kes Jummalat ni lasseb tehha.

140. Müüd tänno, kitus Jummalale, Mo
wiinne tund jo tullemas. Mo Jeesus, kes mind
lunnastanud, Kät mulle jubba paktumas. Mind
ärge keelge minnemast, Kui temma mind on
kutsumas.

Mo ainus lotus minno Jõsand, Mind temma
peale ristiti, Kes ristisambas hinge heitis, Mind
peastis pattust, surmastgi, Kõi minno wõllad
kautand, Sest ollen andeks andmist saand.

Sest rõõmuga müüd seia lähhän, Kus tem-
ma pühha pallet nään, Kes siin mo kõigepar-
rem sõbber. La jure taewa järgest' jäään, Kus
rahho, rõmo otsata, Sest lahtun siit ka rõmuga.

W.: Oh Jesus, sinno wallo.

141. Jummalala hoiaks annan Nüüd enmast römuga. Siin polle asje jädatw, Siit pean lahtuma. Ep olle surm mull' kahjuks, Mo kasjaks tulleb ta. Jummalala armus, rahhus Siit lahtun römuga.

Mo elloteekond otsas, Sust, ilm ei holi ma. Mul önnis taewas armsam, Sest seäna ruttan ka. End koormata ei tahha Ma patto wöllaga. Jummalala armus, rahhus Siit lahtun römuga.

Mull' Jhsand walmistanud Seal römo otsata, Sest Kristus, ello päike Seal paistab löpmata. Kes wöib mull' kahjo teha, Kui Kristus minnuga. Jummalala armus, rahhus Siit lahtun römuga.

Leid, ommad, önnistago Nüüd Jhsand armuga. Mind, armsad, ärge nutke, Ei waewast tea ma. Siin hinge rahho nõudma Weel tänna hakkage. Jummalala rahhus tulge Siis pea järrele!

Kui haige keletumaks jänud.

W.: Oh Jesus, üllem abbimees.

142. Siin sängi ees nüüd seisame, Siin haige süres häddas. Kui temma peale watame, Siis filmi wered wessi. Kes enne öitses kenaste, Nüüd nobbest uartsind dieke. Waat suur ta waetw ja wallo!

Oh, armas Jhsand, hallasta Siin armust

haige peale! Ja tanget waetwa fergita, Eht
peasta häddast ärra. So holeks siiski jättame,
Mis tahhad tehha temmale. So tahtminne se
sündko!

Ja kui se sinno tahtminne, Siit ärrakorris-
tada, Siis anna, meie pallume, Tal' önnist
surma tundi. Sest peäse omma werrega, Dh
helde Önnisteggia, Kõik temma pattud ärra!

Ka meie peale hallasta, Kes selle fängi üm-
ber! Dh öppetä meid iggapä End aegsast wal-
mistama, Et kõigest pattust puhhastud Ja soga
ärraleppitud Ka lahkume kord rahhus!

XVIII. KIRSTOPANNEMISE LAULUD.

**Kui ellatand, agga usflikko innimest
kirsto pannakse.**

W.: Etä sa heida karjane.

143. Minge hauda kaewama, Eloteest ma
wägga wässind. Ilm, sust lahkun römuga, Jubba
kaewast kulutawad Inglid mulle hingamist, Jhho,
ihho hingamist.

Minge hauda kaewama, Omma teed ma
lõppetanud. Pannu leppi mahha ka Seina,
kus kõik maine lõppeb. Heidan hauda hingama,
Wiimse wodi rahhuga.

Sind nüüd jättan, petlik ilm, Römuga sust
ruttan ärra. Kõik, mis näggi siin mo film,

Kõik kül tühhine ja kadduto, Petlit omma il-
luga, Petlit omma römuga.

Jummalaga päikene, Jummalaga taewa täh-
hed, Selgeste sealt paistate, Kennaste sealt kõr-
gest kohhasi. Nüüd saan seina üllesse, Kus
weel kennam paistmine.

Jummalaga jätan nüüd Teid, mo armsad,
ärge nutke, Et teist lahkun, lähhan siit, Kus
kõik tühhine ja kadduto. Nüüd saan seina ül-
lesse, Kus kõik jädan, töösine.

Jätke nutmist, kaebamist! Rõmüstage, et
nüüd leidnud Rahho, hinge hingamist, Taewa
talle ohwri werres, Mis ta pühha hatwadest
Jooksnud kõige ilma eest.

Rõmüstage minnuga, Minno ärrapeastja el-
lab, Temma jure ellama Lähhan, ei ma surres
surre. Subba hüab Jesus mind: Tulle, nüüd
siit peastan sind.

Kui last kirsto pannakse.

W.: Kes Jummatat ni lasteb teha.

144. Neid lapsi, kes weel armo põltwes
Siin norelt ärrasurewad, Kül tulleb tõest õn-
saks kita. Siit kõigest kurjast peasewad, Seal
omma sülle paigale Neid panneb nende karjane.

Ristmiseses wõeti lapses wasto Sind, pühha
taewa päriaks. Se kuub, misga sind ehhitati,
Si sanud siin weel rojaseks Mailma patto porri
sees, Ta alles ommas puhtuseses.

Jah õnnis olled lapsutekse, Mis muido siis
weel kaebame, Et nõnda noxelt meitelt läkfid
Siis Jummalaga lapsute, Müüd olled temma
talleke, Kes kõigeparrem karjane!

Kui rinna last firsto pannakse.

W.: Müüd furno tehha mattame.

145. Sind lätkest firsto panneme, Se on
so wiimne wodikse. Siin hingad, kallid itwaxe,
Kunni kord tõused ülesse.

Sind kutsus sinno karjane Siit hädda or-
rust ülesse. Ei putunud weel waew, ei piin
So hinge külge ilmas siin.

Kül südda sees meil wallutab, Weel wallo
pärrast laenetab, Ja siiski sedda ussume, Se
sündis heaks meilegi.

Ta kae alla heidame, End allandlikult al-
lati. Mis temma teeb, se kõi meil' hea, Kui
film ka sedda weel ei näe.

Siin hingasid mo sülle sees, Said toidust
minno rinna seest. Seal hingad Jesu sülle sees,
Saad taewa manna temma käest.

XIX. Ilmalik koor, waimulik tuum.

Pühhas kirjas maenitseb meid Jssand:

„Palluge iggal aeal.“ Palluge lõpmata
(Ewef. 6, 18; 1 Tess. 5, 17). Ka omma tööd

tehhes, ja olles, kus tahhes, wõid ja pead palwet
teggema, omma hinge õnnistust nõudes. Seks
wõib ka mõnni ilmalit, filmiputuja asfi sulle juh-
hatajaks ja ärratajaks olla, nõnda kui neist laulo-
salmidest nääd, mis nliid weel wtmaks seie ülles
pannen. Öppi neid agga aega möda pähhä, siis
on nad ikka so seltsis ja wõid pealegi omma tööd
tehhes neid laulda,

Se so süddant jahhutab,

Sinno meelt ka lahhutab.

Kurja himmo kustutab,

Kurja waimo kohhutab.

Wtis wata Nr. 2 sin ramatus.

Teed Käies.

146. Siin teekäia ollen weel, Jädaw koht
seal ülleweel. Kas ka surses sekna saan, Wõi
sest warrast ilma jään?

Weel wõin ümberpöörda teelt, Laialt teelt,
jah kurjalt teekt. Jäsand isje pöra mind, Wõtta
wasto ka weel mind!

Wiffertaart nähhes.

147. Wiffertaart seal taewas nään, Om-
ma mele tulletan, Mis kord Jummal tötand,
Noa aeal kinnitand.

Se mo süddant römustab, Minno usko kin-
nitab. Noa ja taewas hukka lääd, Temma sõnna
seiõma jääb.

Mulda kaewades.

148. Kaewan mulda lasnaga, Minno mele tulleb se: Kord saab hauda lasnaga Kaewetud ka minnule.

Pea maetaks' mulda mind, Muld ma ollen, mullaks saan, Kohto ette kutsud mind, Oh et agga õnsaks saan.

Alnarami risti peale wates.

149. Alnarami risti nään, Mõttema siis jälle jään: Nistipu seal seisib mäel, Jõsand isje risti peal.

Meie eest seal kannatas, Patto paelust lun-
nastas, Jõsaga meid leppitas, Taewa teed meil' walmistas.

Rist nüüd hauda ehhitab, Usso wõito täh-
hendab. Kas mo rist lord walletab, Mis mo hauda ehhitab?

Seinakella peale wates.

150. Seina küljes tenna kel, Ühtepuhko käib ta peal, Ikka, ikka eddasi, Ei weel ial taggasi.

Maenitsed mind, kelluke: Ärra, hing, siin seisma jä, Ikka käi ka eddasi, Waimo ellus eddasi.

Kes ei käi siin eddasi, Se käib lohhe tag-

gasi. Ei sa temma taewasse, Waub wimats-
põrgusse.

Wits wata Laulud Sõrwemaalt I jäggo Nr. 6, eht Punt,
Nr. 65.

Päite.

151. Oiget teed käid ikka peale, Ei sa eksi
ialgi! Oh et ma ka nõnda käiksin. Oiget teed
siin eddasi.

Ei sa tüddi ial ärva. Head tehhes kõikile,
Paistad pahha, paistad hea Peale ikka lahkeste.

Oh, et olleksin ka minna Päite, sinno sar-
nane! Kõil siis paistaksin kord taewas. Selgem
sinnust, päitene!

Lauljat lõufest nähhes.

152. Lõutenne lõritelles Lennad ikka ül-
lesse. Siiski ei sa, linnukenne Jalgi sa taewasse.

Welle tiwad mulle lodud, Pean käima jalla
teal, Siiski jõuan õnna taewa, Inglid kandwad
kätte peal.

Lenna lauldes, linnukenne, Lenna ülles kõr-
gesse, Minna lähhan kõrgemate, Kui mul tul-
nud tunnikte.

Mites.

153. Wikkat midab, rohhi heidab, Päite
paistab lahkeste. Niitjad laulwad, linnud kost-
wad, Mets fesi kollab. Lennaste.

Wikkat nidab, rohhi heidab, Lilled langwad
mahha ka. Kõige ilma au ja illo Nõnda lan-
geb nobbest' ka.

Wilja leikades.

154. Sirbid leikwad, wihhud heitwad,
Minno mele tulleb se: Surma sirp, se mahha-
leikab Mind ka nõnda nobbeste.

Sirbid leikwad, wihhud heitwad, Minno me-
leß kohhe se: Taewa aita wilja wiwad, Umb-
roht wiistakj' tullekse.

¶ wiit wata siin ramatus Sõmalaulude hakkatuses Nr. 58.

Rüünlatulle peale wates.

155. Siin künal põlleb selgeste, Ta annab
walgust toale. So sõnna selgem walguß weel,
Se annab walgust süddamel'.

Waks pimmedus mailma peat, Kui künal olli
wakka al. Rüüd jälle küüntajalla peat, So jü,
kui pimmedus sul weel.

Tuld põllema sütes.

156. Siin ahjo hakkab sütama, Ni toa
sojaks teggema. Dh et mo sees jo põlleks ka,
Siis külmus kauks korraga.

Ahjo tulle ees istudes.

157. Suur tuli siin on põllemas, Ma:

selle peale mötlemas, Et pörgus tulli põllemas,
Ei ial ärrakustumas.

Mind, Jõsand, armust ärrata, Et hakkas
õnjust otsima. Veel armas armo aeg mul
kä, Veel pörge eest wõin peaseda.

Sõma Petes.

158. Siin sõma kedan ihhule, Mis tem-
mal tarwis iggapä. Mo hing on ihhust üllem
weel, Ka temmal toidust tarwis teal.

So sõnna olgo minnule Siin hingeleiwaks
iggapä. Se minno hinge kosjutab Ja taewa
waato walmistab.

Palle higgis tundes.

159. Siin palle higgis leiba sõon, Runni
ford jälle mullaks saan. Kes tõta seisab, lai-
saks jääb, Ka nobbest' waesust, nälga näab.

Mul higgist palle wessine, So higgis, Jesus,
werrine. Sa ennam minnust waewa näind,
Kõik meie eest sa sedda teind.

Sippelga unnikust möda minnes.

160. Sippelga jure minne sa, Ja wiisid
wata holega. Tal polle mitte pealikut, Ei ülle-
maatjat, wallitsjat.

Ja siiski tööd teeb tiitsaste, Ja korjab kotto

hoofaste, Et saaks sest süa, ellada, Kui talli
tulleb külmaga.

Kui tahhad töta seissta sa, Siin laisa põlwe
pidbada, Siis seisab nälg so ukse ees, Du pea
sinno perremees.

Kündes.

161. Siin karret künnan adbraga, Teen
sullaks tedda holega, Et wilja kannaks kennaeste,
Tooks toidust meile rohkeste.

Mo südda ka on põlluke, Kül wägga kar-
reks läinud se! Oh Jõsand omma wainuga
ka sedda põldo sullaks te!

Külwades.

162. Siin semet külwan põllo peal' Ja
Iodan üksi Jõsa peal'. Kui ta ei tahha õnnista,
Kõit meie tö kül asjata.

Ei wihmapisakest wõi ma Sealt kõrgelt
mahha kutsuda. Kõit tulleb temma heldest käest,
Ei mitte meie waetwa wäest.

Sest tullen omma paltwega: Meil' päwa
paistet, wihma ka Nüüd õigel aeal anna sa.
Oh hoia põldo, õnnista.

Puud mahharaiudes.

163. Puud raium mahha rauaga, Ta tores
weel, wõiks kaswada. Ta siiski peab langema,
Ei oda, künni kuiwab ta.

Kül mömni noor ja tertve ka, Ta siiski peab
furrema, Kui se jo pühha tahtminne, Eht hei-
dan hinge minnagi!

Wiljapuud nähhes.

164. Sind, wiljapuud seal aedas nään, Ma
kohhe mõtlema siin jään: Ka mind puuks aeda
istuti, Kui Jesu nimmel ristiti.

Must walmist wilja otsid ka, Sa taewa
aednit iggapä. Mind õiges uskus finnita, Siis
saan sull' wilja kanda ka.

Kui kirgotorn filmi paistab.

165. Kui watan kirgotorni peal', Siis ikka
mul, kui kõllaks heal: Ma taewa pole näitja
förm, Oh tule mind, ja muld ja põrm.

Wils wata Paulud Sõrvemaalt II jaggo Nr. 24 eht Puns.
Mo südda ärka ülles.

166. So torn se üllesnäitab, Meil' järgest'
kõrwo hüab: Oh taewa pole tõtke, Mis ülle-
wel, se nõudke!

Ka meie hauda lähme, Kui aeg meil' jõud-
nud kätte. Siis hüüdwad sinno kessad, Meid
wimist teed ka saatwad.

Inhotaja.

- I. Hommiko laulud.
- II. Ohto laulud.
- III. Söma laulud.
- IV. Kore innimesse laulud.
- V. Verilaste laul.
- VI. Rossia laul.
- VII. Pulma laulud.
- VIII. Tenia laulud.
- IX. Wannemate laulud.
- X. Laste laulud.
- XI. Paulosalmid, mis omma lapsele wõib pähhä õppetada.
- XII. Rätfi laulud.
- XIII. Pühha õhtosõmaaea laulud.
- XIV. Teekäia laulud.
- XV. Lessenaese laul.
- XVI. Wanna innimesse laulud.
- XVII. Haige innimesse laulud.
- XVIII. Kirsto pannemisse laulud.
- XIX. Ilmalik koor, waimolik tuum.

Tähhele panna: Kui laulo wiis nimmetamata, siis tulleb laulo laulda wiimse laulo — wiiji järele.
